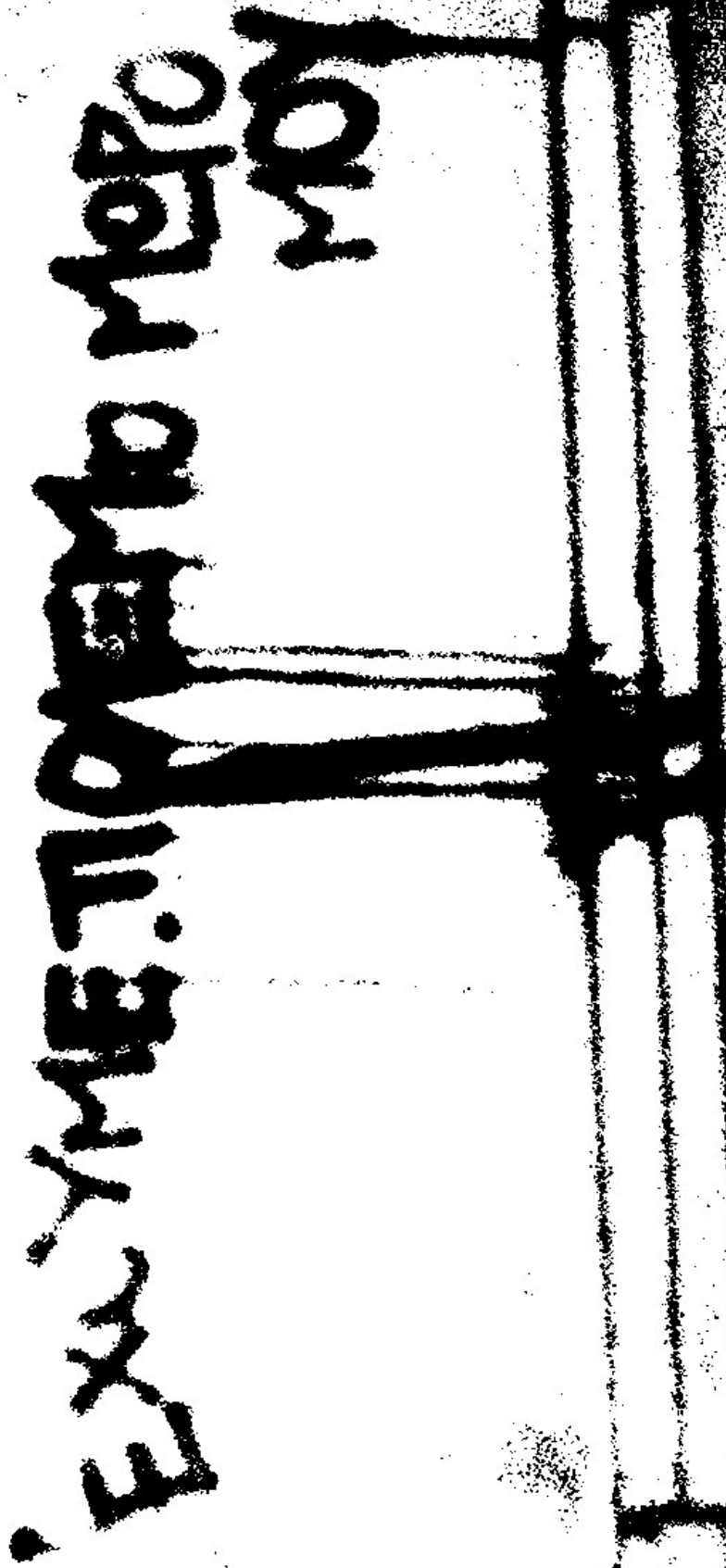

έντυπο δρόμου

#1. Μίσητος 07

Τούβλο, το (ούσ.): 1.(κυρ.) οικοδομικό υλικό 2.(μτφ.) ανεγκέφαλος, χαζός, ανεπίδεκτος μαθήσεως.

Ότι οι χριστιανοί ορθόδοξοι έχουν κάποιο πρόβλημα με τον εγκέφαλο, για να πούμε την αλήθεια, και χωρίς να παινευόμαστε για την ευφυΐα μας το είχαμε καταλάβει. Αυτό που δεν περιμέναμε είναι ότι η εκκλησία τους θα τους το έλεγε κατάμουτρα. Η παρακάτω αφίσα, μέρος της διαφημιστικής καμπάνιας της αλληλεγγύης, της ΜΚΟ της εκκλησίας, με κεντρικό σύνθημα "φέτος τα χριστούγεννα γίνε και εσύ τούβλο" είναι όλα τα λεφτά.

Καταρχήν είναι μία σπάνια έκρηξη ειλικρίνειας εκ μέρους του παπαδαριού που τη φήμη του την έχει χτίσει με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο: πουλώντας τόσες πολλές μούφες που αν ίσχυαν τα θεολογικά τους δόγματα θα τους είχαν εξασφαλίσει με άνεση one way εισιτήριο για την κόλαση. Βέβαια, δεν ξέρουμε πόσοι έδωσαν 1 ευρώ για να στείλουν sms με την λέξη αγάπη νομίζοντας πως έτσι θα βοηθήσουν ανάπηρα παιδιά, ώστε να μπορούμε με σιγουριά να πούμε πόσοι ήταν αυτοί που δεν αντιλήφθηκαν το λεπτό (γέλια) χιούμορ του συνθήματος. Φανταζόμαστε όμως οτι θα είναι αρκετοί απο δαύτους.

Το σίγουρο είναι ότι όταν μιλάμε για τη θρησκεία μιλάμε για ένα μαγαζί με τόσο γερές βάσεις που ότι καφρίλα και να πει στην πελατεία του δεν τη χάνει με τίποτα και έτσι μπορεί να κάνει τα παιχνίδια του και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Από τα συλλαλητήρια για τις ταυτότητες μέχρι το λίβανο το περασμένο καλοκαίρι το παπαδαριό κάνει τα αλισβερίσια του με μεγάλη επιτυχία και προς μεγάλη ικανοποίηση των πιστών και δραστήριων χαρούμενων τούβλων του.

Τώρα βέβαια, αν εμείς γυρίσουμε και πούμε οτι η φυσική κατάληξη των τούβλων (των οικοδομικών υλικών) θα πρέπει να είναι στα κεφάλια των παπάδων και του σιναφιού τους κάποιοι θα σπεύσουν να μας χαρακτηρίσουν άπιστους και ανθέλληνες. Δεν πειράζει. Τόσο το καλύτερο για εμάς. Εξάλλου, δεν λέμε και κάτι το αντίθετο.

για όποιον δεν τα βγάζει η παραπάνω ανεκδιήγητη αφίσα λέει: αυτά τα χριστούγεννα έχει μεγάλη αξία να είσαι τούβλο.

μπράβο-τούβλα.

επιτομια

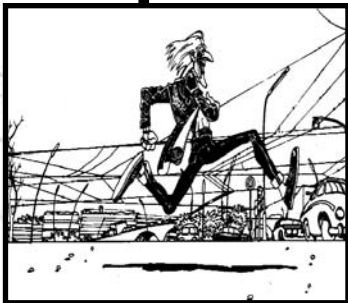
Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφές του εμπόρευματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.

P.K.-A.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 2.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail: saxgk@yahoo.gr

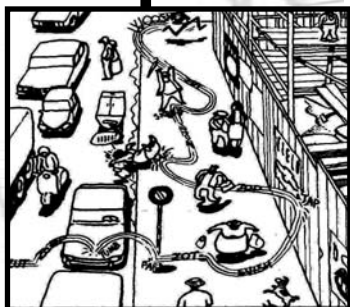
το βουτάς
και...

τρέχεις...

τρέχεις...

τρέχεις...

τρέχεις...

Ακρίβεια, λιτότητα και άλλα ωραία ακούγονται κάθε τρεις και λίγο και καλούμαστε ως καταναλωτές να οργανωθούμε για να τα εμποδίσουμε. Ώραιοι για αρχή λοιπόν μια ερώτηση: ποιο είμαστε εμείς οι "καταναλωτές" γιατί για όποιον πλέον δεν μπορεί να αγοράσει την γουνα μινγκ ενώ πριν μπορούσε, μπορεί απλώς να πάει στο διάολο, ή για όποιον δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από το νέο του κίνητο (γιατί δεν μπορεί να το αγοράσει) λίγο παραπάνω ενδιαφέρον, πλην της μούτζας, μπορούμε να έχουμε. Παρόλα αυτά υπάρχει μια σκληρή πραγματικότητα που βρίσκεται πίσω απο το ξύλινο "ακρίβεια, λιτότητα", και αυτό είναι: μείωση των μισθών. Έτσι ονομάζεται το ότι οι μισθοί έχουν ελάχιστες αυξήσεις την τελευταία 10ετια, και με τα λεφτά που πέρνουμε δεν φτάνουν πια ούτε για τσίχλες. Τι θα γίνει; Θα μείνει η υπόθεση στα ξύλινα λογίδια των ομιλιτών του κόμματος; Ή ακόμα χειρότερα θα πρέπει να ασχοληθούμε με τιποτα δεξιάς "οργανώσεις καταναλωτών".

Η αλήθεια είναι πως κανείς δεν περίμενε κατι τέτοιο, όποιος βρισκόταν στον δρόμο της άρνησης το έκανε, ενώ οι υπόλοιποι απλά κουνάν το κεφάλι απηυδισμένοι παρακολουθώντας τα δελτία ειδήσεων (αλλάστε μια ζωή αυτό κάνουν). Η λεγόμενη ακρίβεια δεν μένει αναπάντητη, η ακρίβεια των προϊόντων στα σούπερ μάρκετ έρχεται να συναντήσει **την τέχνη του shoplifting (της βούτας ελληνιστή)**, τα γιγάντια νοίκια δεν φτάνουν **τις καταλήψεις στέγης ή τις δυναμικές συγκατοικήσεις**, τα λαμπερά κλάμπ του 10ευρω το ποτό τρώνε τα μούτρα τους σε όσους από επιλογή τους **γυρνάνε την πλάτη και πέρνουν τον δρόμο για καμιά πλατεία**, τα πανάκριβα **εισιτήρια** των συγκοινωνιών **μένουν απλώς ακτύπητα**. Όλοι αυτοί οι τρόποι δεν περιμέναν κανένα κκε και καμία οργάνωση καταναλωτών για να μπουν σε εφαρμογή. Υπάρχουν και είναι απλώς αποτέλεσμα της ταξικής θέσης του καθενός (το καταπόσο στην τελική την βγάξεις, οπότε και λίγη γκρίνια δεν κάνει και κακό, ή όχι οπότε δεν μπορείς και να θες να κάτσεις με τα χέρια σταυρωμένα) και όλα έχουν δύο συγκεκριμένα χαρακτηριστικά: α) είναι αρνήσεις της καταναλωτικής βλακείας, δεν περιμένουν δηλαδή καθόλου να φτηνίσει το κωλόμπαρο για να το επισκεφτούν, το φτύνουν στα μούτρα, δεν παίρνουν καταναλωτικό δάνειο για το νέο γκλαμουροκινητό αλλά κλευάζουν επιδεικτικά την βλακεία του. Και β) είναι δημιουργία, δεν αρκούνται απλώς σε μια άρνηση του αστραφτερού τίποτα τον μαγαζιών, το προσπερνάν και στο κενό του χτίζουν νέες σχέσεις μεταξύ τους. Οι συλλογικές ζωές των συγκατοικήσεων, η ομαδικές βούτες των πισισικάδων απο τα μαγαζιά, συζητήσεις των πλατειών, σχέσεις που η βάση τους είναι κομμουνιστική.

Και είναι αυτά τα δύο απλά χαρακτηριστικά που εξηγούν και το ποια είναι αυτή η ακρίβεια που μας ενδιαφέρει. Δεν είμαστε καταναλωτές είμαστε εργάτες, και αυτά είναι μόνο η αρχή.

Πολύ σύντομα αφεντικό θα πρέπει να πληρώσεις πριν πληρώσεις μια και καλή.

"Το να γίνεις "μυστικός πελάτης" πλασάρεται ως μία από τις ανερχόμενες καριέρες των τελευταίων ετών... Ο μυστικός πελάτης υποχρεούται να αναφέρει στην εταιρεία που δουλεύει μια σειρά από στοιχεία όπως: την προθυμία των υπαλλήλων να τον εξυπηρετήσουν, την αποδοτικότητά τους και τον αριθμό αυτών που δουλεύουν στο κατάστημα" ελευθεροτυπία 9/1/07.

Υπάρχει μια κατηγορία ανθρώπων που λείπει το εξής τρομερό: "Θέλω να μου αρέσει η δουλειά που κάνω και μακάρι να μπορούσα να κάνω το χόμπι μου ως δουλειά". Ε λοιπόν, το επάγγελμα στο οποίο αναφέρεται το παραπάνω άρθρο στα σίγουρα ανήκει σε αυτήν την κατηγορία. Τύποι που έτσι κι αλλιώς είναι ρουφιάνοι ως απλοί πελάτες βρίσκουν την ευκαιρία να βγάλουν και κανα φράγκο από αυτήν την υπόθεση.

Ας σταθούμε όμως για λίγο στη σιχαμένη φιγούρα που λέγεται πελάτης και ειδικότερα στη συμπεριφορά του απέναντι στους υπαλλήλους που βρίσκει στο πέρασμά του. Έχοντας συνείδηση του τεράστιου ρόλου που έχει για την καπιταλιστική ομαλότητα ως καταναλωτής των παραγόμενων από την ανθρώπινη εργασία προϊόντων- γεγονός που του εξασφαλίζει κεντρική θέση στην καπιταλιστική σχέση- απαιτεί από τους υπαλλήλους να κάνουν τουλάχιστον κωλοτούμπες μπροστά του. Πετάνει εξοργιστικές απόψεις του τύπου: "συγγνώμη που σας ταλαιπωρώ" αφού πρώτα βέβαια σε έχει βάλει να κάνεις τον ταρζάν για να του φτάσεις την μαλακία που θέλει ή "θέλετε να κλείσετε; Σας καθυστερώ;" όταν κοιτάζει με το πάσο του το εμπόρευμα στις 20:55. Βέβαια αν του απαντήσεις: "Ναι ρε κουφάλα, με ταλαιπωρείς" ή "ναι θέλουμε να κλείσουμε και μας καθυστερείς", το πιθανότερο είναι να ενημερωθεί το αφεντικό και εσύ να πάρεις τον δρόμο για το ταμείο (ανεργίας εννοείται και όχι του μαγαζιού). Είναι ο τύπος που θέλει τα μαγαζιά ανοιχτά από τις 9 το πρωί μέχρι τις 9 το βράδυ (και τις κυριακές) και σένα χαμογελαστό, να του μιλάς στον πληθυντικό άσχετα αν εκείνη τη στιγμή από μέσα σου του κατεβάζεις ό,τι καντήλι υπάρχει και δεν υπάρχει και θες τουλάχιστον να του σπάσεις το κεφάλι. Αυτό που τον εξιτάρει είναι να σε βλέπει ταπεινωμένο μπροστά του. Κι αν βέβαια εσύ δεν είσαι όπως σε θέλει τότε δεν έχει κανένα πρόβλημα να σε δώσει στο αφεντικό χωρίς φυσικά να τον ενδιαφέρει το αν μετά θα χάσεις τη δουλειά σου και άλλα τέτοια πεζά.

Τώρα βέβαια είναι να αναρωτιέται κανείς, αφού τα αφεντικά έχουν ένα τόσο καλό σύμμαχο στο πρόσωπο των πελατών, τι σκατά τους θέλουν τους έμμισθους ρουφιάνους - πελάτες; Αυτό που μπορούμε με μια πρώτη ανάγνωση του θέματος να πούμε είναι ότι τα αφεντικά φαίνεται να επιζητούν μια πιο συστηματική παρακολούθηση της αποδοτικότητας των εργαζομένων. Καλός κι ο αυθορμητισμός και ο υπερβάλλων ζήλος των "εθελοντών" ρουφιάνων πελατών αλλά μερικές φορές μπορεί να μην είναι αρκετός για τις όλο και αυξανόμενες απαιτήσεις των αφεντικών που θέλουν να δέσουν το γαϊδάρό τους προσλαμβάνοντας κόσμο για αυτήν τη δουλειά. Εξάλλου, όπως το λέγαμε και στην αρχή, είναι πολλοί που όταν κάνουν το χόμπι τους επάγγελμα γουστάρουν και αποδίδουν περισσότερο. Το αν θα το πετύχουν βέβαια είναι άλλο θέμα.

Κλείνουμε με την υπόσχεση εκτός από το ότι θα επανέλθουμε για το θέμα ότι θα φερθούμε όπως αξίζει σε κάθε τέτοιο έμμισθο ρουφιάνο που θα βρούμε στο δρόμο μας.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ Ο ΤΡΟΜΟΣ

Παρά δέκα, πάει παρά πέντε. Οχι ρε πούστη μου! Θ' αργήσω! Προχώρα γαμώ το κέρατό μου, προχώρα! Καλά είναι ανάγκη να σταματάς σε κάθε στάση; Έλα ρε γιαγιά ανέβα επιτέλους, δεν είναι τόσο δύσκολο, θ'αργήσω, λυπήσου με! Ήθελα να 'ξερα που πάνε όλοι αυτοί πρωινιάτικα με την τσίμπλα στο μάτι; Έχω παρανοήσει! Στην τελική εγώ που πάω; Και έχω και τσίμπλες. Δεν πρόλαβα να πλυθώ. Χτενίστηκα άραγε; Ποιός ξέρει; Χεστηκα κιόλας για να πω την αλήθεια. ΑΚΡΙΒΩΣ! Εντάξει, είναι πλέον δεδομένο ΑΡΓΗΣΑ! Τι θα κάνω τώρα; Χαλαρά. Θα το αντιμετωπίσω ψύχραιμα. Ούτε η πρώτη είμαι, ούτε η τελευταία που αργεί μια μέρα στη δουλειά της. Πάρα πολλοί, αμέτρητοι, χιλιάδες ανθρωποι - για να μην πω εκατομμύρια και ακουστώ υπερβολική- αργούν κάποια μέρα στη δουλειά τους. Αν κι εγώ αργώ πιο συχνά απ' αυτούς, αλλά αυτό δε μας ενδιαφέρει. Το θέμα μας είναι ότι υπάρχουν σοβαρές πιθανότητες ένας καθόλου ευκαταφρόνητος αριθμός συνεπιβατών μου να έχουν αργήσει κι αυτοί να πάνε στη δουλειά τους. **Ή ακόμα καλύτερα μπορεί να έχουμε αργήσει όλοι! Μπορεί αυτό το λεωφορείο να μεταφέρει αποκλειστικά και μόνο αργοπορημένους! Γαμώ!** Είμαστε όλοι στην ίδια φάση. Τσίτα, τσίτα, τσίτα. Μήπως να τους ρωτήσω και τι δικαιολογία να πώ στο μαλάκα, μπας και μου πούνε κάνα καλό; Η παράνοια συνεχίζεται. Πρέπει να συνέλθω. Μπορεί να συναντηθήκαμε για λίγο τυχαία, να στοιβαχτήκαμε αγχωμένοι στο ίδιο λεωφορείο, να υποψιαστήκαμε ο ένας το πακέτο του άλλου, το φόβο του μπροστά στ' αφεντικό, την αγωνία του να βρει τις κατάλληλες δικαιολογίες, αλλά παραμένουμε μόνοι μας. Έφτασα επιτέλους! << Με συγχωρείτε είχε πολύ κίνηση...άμα είναι μπορώ να κάτσω λίγο παραπάνω...>>

'Αντε γαμήσου μαλάκα <<...ναι το καταλαβαίνω, αλλα ξέρετε αυτή την ώρα πάντα έχει κίνηση...>> Ξεφτίλα...Φτηνά τη γλίτωσα. Αναρωτιέμαι τι να 'γινε με τους άλλους. Αυτούς που συνάντησα και δεν τόλμησα να τους μιλήσω, αλλά και αυτούς που θα συναντήσω στο μέλλον και πάλι δεν θα τολμήσω. Σκατά. Είμαι όμως σίγουρη οτι το σκέφτηκαν όλοι, μπορεί ακόμα και μερικοί να το είπαν με τη στάση τους, να είπαν αυτό που κάποτε θα πρέπει ο καθένας μόνος του και όλοι μαζί να πούμε δυνατά και απερίφραστα - **ΑΝΤΕ ΓΑΜΗΣΟΥ ΑΦΕΝΤΙΚΟ!**

Τί κάνουν οι λέξεις όταν δε συγκαλύπτουν μια κατάσταση;

Την αποκαλύπτουν.

Σε αντίθεση με τις αρνητικές προβλέψεις των κάθε απόχρωσης απογοητευμένων, η απάθεια και η σύγχυση δεν έχουν ρίξει τη σκιά τους παντού. Μερικά πράγματα παραμένουν ίδια και ειδικά σήμερα, στην εποχή της βαρβαρότητας, μπορούν να λέγονται άμεσα και χωρίς περιστροφές.

Χρειαζόμαστε τους μετανάστες, μας είναι χρήσιμοι;

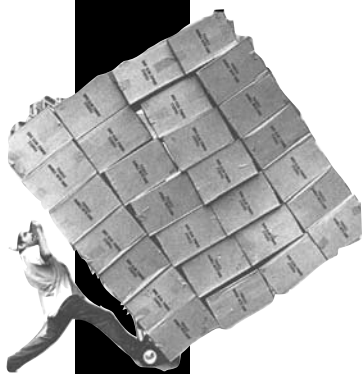
Δεκαπέντε και πλέον χρόνια μετά απ'την πρώτη μαζική είσοδο εργατών απ'τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και την Αλβανία, κάποιιο αισθάνονται αρκετά ισχυροί. Τόσο πολύ μάλιστα που διατυμπανίζουν ότι *“όσο περισσότερο ενσωματώνονται οι μετανάστες που ζουν αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα, τόσο περισσότερο αυξάνεται η συμβολή τους στην ευημερία της χώρας”*.

Η διαπίστωση αυτή προέρχεται από έρευνα πανεπιστημιακών και στελεχών της Τράπεζας της Ελλάδας, οι οποίοι έχουν συστήσει το Ινστιτούτο Μεταναστευτικής Πολιτικής (ΙΜΕΠΟ). Η ταξική τους τοποθέτηση, καθώς και η προβολή που επιφύλαξε ο αστικός Τύπος στη μελέτη τους (ολοσέλιδο άρθρο-παρουσίαση στην 'ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ' στις 17-12-06), δεν μπορούν να περάσουν απαρατήρητες.

Αναλύσεις τέτοιου είδους είναι χρήσιμες ακόμα και μόνο για τον κυνισμό τους. Πόσο μάλλον όταν αναλαμβάνουν να υπενθυμίσουν τί σημαίνει *“ενσωμάτωση”* και με ποιούς εκβιασμούς πραγματοποιείται. Συγκεκριμένα δεν αποκρύβεται το γεγονός ότι *“οι μισθοί των μεταναστών είναι κατά 40% χαμηλότεροι απ'αυτούς των Ελλήνων”*. Και για όποιον αναρωτιέται γιατί υπάρχει αυτή η απόκλιση, η απάντηση, αν και με την πολιτικώς ορθή διατύπωση, δίνεται : *“απασχολούνται σε χαμηλά αμειβόμενα επαγγέλματα - κατά 90% λόγω διακριτικής μεταχείρισης εναντίον τους”*.

Οι ισορροπίες δεν κλονίζονται.

Τα σύμβολα, εδώ οι λέξεις, δε θα μπορούσαν παρά να βρίσκονται στην εμπροσθοφυλακή του σύγχρονου πολέμου. Έτσι, μπορεί ο ρατσισμός να μετονομάζεται σε *“διακριτική μεταχείριση”*, τα συμφέροντα, όμως, των μικρών, μεσαίων και μεγάλων αφεντικών δεν απειλούνται. Η υποτίμηση των ξένων εργατών αποφέρει τεράστια κέρδη συντηρώντας και ενισχύοντας το ελληνικό μικροαστικό όνειρο. Όσο για το ελληνικό κράτος,

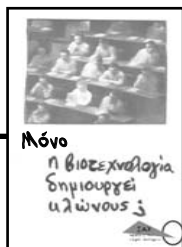
μάλλον, δε θα έπρεπε να κατηγορείται για απουσία μεταναστευτικής πολιτικής. Έχει πολιτική και είναι ρατσιστική.

Υπάρχει καπιταλιστικό αύριο χωρίς εκμετάλλευση;

Πέρα απ'το εθνοκεντρικά συμπλέγματα αλλά και τις ανέξοδες ρητορείες περι πολυπολιτισμικότητας, η ελληνική κοινωνία δε θα μπορούσε ούτε στιγμή να φανταστεί το "μέλλον" της χωρίς τους μετανάστες. **Όχι μόνο γιατί τα βλαστάρια των μικροαστών δε θα δούλευαν ποτέ στις συνθήκες και με τους εξευτελιστικούς μισθούς των ξένων εργατών**, αλλά και γιατί η αντικατάσταση των τελευταίων από κάποιο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας θα προυπέθετε την πλήρη υποτίμησή του. Για να μπορεί η εκμετάλλευση να συνεχίζει απρόσκοπτα απ'τα χωράφια ως τους ναούς των βιασμών, θα πρέπει η επίθεση να είναι ολομέτωπη. Μια τέτοια κίνηση όμως, στέρησης, απαξίωσης και υποβάθμισης, θα είχε ξεκάθαρα εμφυλιοπολεμικά χαρακτηριστικά. Αυτές τις κοινοτοπίες, βέβαια, τις γνωρίζουν κάποιοι άλλοι καλύτερα.

Το ζήτημα, άλλωστε, δεν είναι αν θα επαναλειτουργήσει η Μακρόνησος ή εάν κάποιοι θα έχουν την τύχη των κομμουνιστών του '50. Κι αυτό γιατί τα νέα ήθη προστάζουν διαχείριση των κρίσεων και οικονομικές συναλλαγές με κάθε ενδιαφερόμενο. Η έρευνα του Ι.Μ.Ε.Π.Ο., θα αναδείξει το ουσιαστικό σημείο, ενημερώνοντάς μας ότι " τίθεται εύλογα το ερώτημα κατά πόσο η ελληνική πλευρά θα έπρεπε να εφαρμόσει μέτρα πολιτικής με στόχο την παραμονή και επένδυση των αποταμιεύσεων αυτών (εν. κυρίως των Αλβανών, οι οποίοι φαίνεται ν'αποταμιεύουν περίπου 5.390 ευρώ το χρόνο ανά νοικοκυριό) στην Ελλάδα.

Ο ρατσισμός είναι θέμα πολιτικό και ως τέτοιο πρέπει ν'αντιμετωπίζεται.

κάποια από τα αυτοκόλλητα που έβγαλε και κόλλησε η ομάδα μας στους δρόμους της αθήνας

Η καθημερινότητα είναι συγκρουσιακή

Το πρωινό ξύπνημα
τα νυσταγμένα βλέμματα στο λεωφορείο
το βιογραφικό σημείωμα
ο τσαμπουκάς του αφεντικού
το σχολείο
οι εξεταστικές
το πρήξιμο από τους γονείς
το νοίκι/ οι εξακριβώσεις
οι μαλάκες που αντί για το "ωραίος καιρός σήμερα" σου λένε "οι αλθανοί μας
πείρνουν τις δουλειές"
η αγάπη για την πατρίδα
οι απλήρωτες υπερωρίες
η παραγωγικότητα για το καλό της επιχείρησης
τα 600 ευρώ το μήνα
τα γεμάτα μαγαζιά
το φως της τηλεόρασης μόνος το βράδυ...

αλλά και

το χουζούρεμα
το να χάνεις απλά την ώρα
τα ψέματα στο βιογραφικό
ο τσαμπουκάς ο δικός σου
οι κοπάνες
οι αντιγραφές
το φτύσιμο στους γονείς
οι καταλήψεις
το να μην γουστάρεις τους μπάτσους
το αντί να τους χαμογελάς να τους λες μήπως είσαι λίγο φασίστας;
το μίσος για την πατρίδα
η λούφα
το σαμποτάζ
οι μπίρες σε πλατείες
τα συνθήματα στους τοίχους αργά το βράδυ
οι συλλογικότητες...

**άγνοια του ταξικού πολέμου έχουν
μόνο οι νεκροί**